

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **JUDr. Z. A.** proti žalované **Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví**, se sídlem v Praze 4, Roškotova 1225/1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 28.1.2010

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Rozhodčího orgánu Oborové zdravotní pojišťovny zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví (dále též žalovaného správního úřadu), ze dne 28.1.2010, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebním výměrům, vydaným žalovanou dne 21.8.2009, jimiž byla žalobci uložena povinnost zaplatit jednak dlužné pojistné na veřejné zdravotní pojištění ve výši 21.334,-Kč, jednak penále ve výši 13.246,-Kč.

Žalobce v podané žalobě namítl, že závazek žalobce, označený uvedeným rozhodnutím žalovaného správního úřadu ze dne 28.1.2010, mu dnem právní moci nálezů Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 128/06 zanikl a rozhodnutí Rozhodčího orgánu Oborové zdravotní pojišťovny tak není v souladu s právními předpisy.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 19.9.2011 vyplývá, že předmětným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce ze dne 18.9.2009 do

platebních výměrů, vydaných Oborovou zdravotní pojišťovnou zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví, kterými byla žalobci uložena povinnost zaplatit za kontrolované období od ledna 2007 do května 2008 dlužné pojistné ve výši 21.334,-Kč a penále ve výši 13.246,-Kč.

Pokud žalobce navrhoval zrušení uvedených rozhodnutí na základě nálezu Ústavního soudu ze dne 11.11.2009, sp.zn. IV ÚS 128/06, podle kterého měl závazek žalobce, označený předmětným rozhodnutím zaniknout, pak podle názoru žalovaného v citovaném nálezu Ústavního soudu je řešena otázka, která vůbec nesouvisí s povinností žalobce jako zaměstnavatele - pojištěnce OZP odvést za svého zaměstnance pojistné na veřejné zdravotní pojištění. Otázka postavení žalobce jako věřitele České strany sociálně demokratické (ČSSD) a udělení či neudělení souhlasu s vydáním úschovy žalobci není ve věci úhrady pojistného a penále relevantní. Žalobce předložil žalovanému dne 11.5.2009 písemnost, označenou jako „Souhlasné prohlášení“ ze dne 31.3.2009, v níž je odkázáno na smlouvu ze dne 31.8.2000, kterou žalobce jako postupitel postoupil na společnost ALBA, a.s. jako na postupníka svoji pohledávku za ČSSD ve výši 33.614.084,-Kč. Podle tohoto prohlášení společnost ALBA, a.s., souhlasila, aby byly na vrub částky 33.614.084,-Kč, složené u Obvodního soudu pro Prahu 1 v řízení o úschově, uspokojeny mimo jiné i závazky žalobce vůči OZP a to pohledávka za dlužné pojistné v celkové výši 37.586,-Kč a na penále v celkové výši 15.671.

Tímto úkonem však došlo - podle názoru žalovaného správního úřadu - pouze k udělení souhlasu společností ALBA a.s., aby se v prohlášení vyjmenované finanční závazky, které má žalobce vůči OZP, uhradily ze složené úschovy, nejednalo se však o smlouvu o převzetí dluhu.

V této souvislosti žalovaný poukázal na skutečnost, že pohledávky na dlužné pojistné a penále byly vyměřeny podle zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, který nezná institut „převzetí dluhu“ a pouze v ustanovení § 6 stanoví, že právní nástupce zaměstnavatele ručí za pojistné, které měl platit předchůdce. Toto ustanovení však nelze na předmětnou situaci aplikovat, neboť společnost ALBA a.s. není právním nástupcem žalobce jako zaměstnavatele.

Žalovaný má za to, že k převzetí žalobcova dluhu na pojistném a penále nemohlo dojít, neboť podle ustanovení § 531 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku v platném znění, je změna v osobě dlužníka při převzetí dluhu podmíněna tím, že věřitel udělí k dohodě o převzetí dluhu svůj souhlas.

Namítá-li žalobce, že jeho závazek zanikl dnem nabytí právní moci citovaného nálezu Ústavního soudu, žalovaný toto tvrzení odmítá s odůvodněním, že předmětný náleze Ústavního soudu se otázkou závazku žalobce uhradit pojistné a penále vůbec nezabýval. Zánik závazku uhradit pojistné na veřejné zdravotní pojištění může nastat buď uhrazením dluhu nebo zánikem zákonné povinnosti žalobce jako plátce pojistného z titulu jeho postavení zaměstnavatele. V období ode dne 1.1.2007 do dne 30.4.2009, za které bylo dlužné pojistné a penále vyměřeno, byl žalobce zaměstnavatelem pojištěnce OZP a pojistné v rozporu se zákonem č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, v platném znění a zákonem č. 592/1992 Sb. neuhradil.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Kontrolou odvodů pojistného ze dne 13.2.2009 byl na základě plátcem předložených přehledů o vyměřovacích základech pro odvod pojistného zaměstnanců za období od ledna 2007 do května 2008 zjištěn dluh na pojistném ve výši 21.334,-Kč. K datu 19.6.2009 bylo žalobci vyměřeno penále z dlužného pojistného a bylo dopočítáno penále z dalšího dluhu na pojistném ve výši 16.252,-Kč, zjištěného předchozí kontrolou za období od ledna 2006 do prosince 2006.

Rozhodnutím ze dne 24.6.2009 bylo ve věci povinnosti uhradit dlužné pojistné a penále zahájeno správní řízení a plátce byl v desetidenní lhůtě ode dne doručení, tj. do dne 4.7.2009, vyzván k úhradě dluhů. Dne 3.7.2009 bylo do sídla pojišťovny doručeno vyjádření paní Vackové z advokátní kanceláře plátce se žádostí o prodloužení lhůty k vyjádření plátce ke správnímu řízení do doby jeho návratu ze zahraničí. Konkrétní datum tohoto návratu uvedeno nebylo.

Správní úřad prvního stupně na uvedené žádosti nereagoval a dne 21.8.2009 vydal napadené platební výměry, kterými byla žalobci uložena povinnost zaplatit dlužné pojistné ve výši 21.334,-Kč a penále ve výši 13.246,-Kč.

Proti uvedeným rozhodnutím podal žalobce včasné odvolání. V rámci odvolacího řízení vyzval Rozhodčí orgán OZP plátce k doplnění důvodů odvolání do dne 7.12.2009, přičemž dne 8.12.2009 byl odvolacímu orgánu doručen dopis ze dne 7.12.2009, v němž paní Zdeňka Vacková z advokátní kanceláře plátce sdělila, že plátce je stále v zahraničí, ukončení jeho jednání se předpokládá na přelomu let 2009 - 2010 a požádala o prodloužení lhůty k doplnění odvolání. Protože opět nedoložila plnou moc k jednání s OZP, Rozhodčí orgán OZP konstatoval, že nejde o podání účastníka řízení, kterým by se měl jakkoli blíže zabývat.

V odvolacím řízení Rozhodčí orgán OZP přezkoumal v celém rozsahu napadené platební výměry, posoudil soulad napadeným platebních výměrů a správního řízení s právními předpisy a po zhodnocení celé věci rozhodl o odvolání žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28.1.2010, jímž odvolání zamítl a platební výměry potvrdil se závěrem, že správní úřad prvního stupně vycházel při svém rozhodnutí ze spolehlivě zjištěného stavu věci a konstatoval, že dlužné pojistné a penále bylo vyměřeno v souladu se zákonem.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Rozhodčího orgánu Oborové zdravotní pojišťovny zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví, jimiž tento žalovaný správní úřad zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměry ze dne 21.8.2009, kterými bylo žalobci vyměřeno za období ode dne 1.1.2007 do dne 30.4.2009 dlužné pojistné ve výši 21.334,-Kč a penále ve výši 13.246,-Kč.

Správní soudnictví je institutem, který slouží k zajištění právní ochrany fyzických a právnických osob, které byly rozhodnutím správního úřadu zkráceny na svých subjektivních právech. Proto žaloba proti rozhodnutí správního úřadu musí obsahovat nejen tvrzení o tom, že žalobce byl zkrácen na svých právech, ale i specifikaci toho, jakým porušením zákona v napadeném rozhodnutí byl žalobce na svých právech zkrácen, tedy uvedení důvodů, z nichž žalobce považuje rozhodnutí správního úřadu za nezákonné.

Možnost napadení pravomocného a správního rozhodnutí a zejména možnost jeho zrušení soudem je bezesporu určitým zásahem do principu právní jistoty. Proto zákon stanoví, že žalobce může namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácení na právech je nutno rozumět nejen krácení na právech hmotných, ale i na právech procesních (ustanovení § 65 s.ř.s.).

Městský soud v Praze považuje za nezbytné uvést, že podle ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s. soud může napadené rozhodnutí přezkoumat pouze v mezích žalobních bodů, tedy v mezích námitek v žalobě uplatněných.

V posuzované věci žalobce namítl, že jeho závazek zanikl dnem nabytí právní moci nálezu Ústavního soudu ze dne 11.11.2009, sp. zn. IV ÚS 128/06. Uvedenou žalobní námitku neshledal soud důvodnou. Předmětný náleze Ústavního soudu se otázkou závazku žalobce, jehož obsahem je pohledávka na dlužném pojistném a penále podle zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, vůbec nezabývá. V citovaném nálezu Ústavního soudu byla řešena otázka, týkající se postavení stěžovatele JUDr.V.H. jako věřitele ČSSD a udělení či neudělení souhlasu s vydáním úschovy stěžovateli. Předmětem posouzení v nyní posuzované věci je otázka, zda žalobce v období ode dne 1.1.2007 do dne 30.4.2009, za které bylo dlužné pojistné ve výši 21.334,-Kč a penále ve výši 13.246,-Kč vyměřeno, jako zaměstnavatel pojistěnce Oborové zdravotní pojišťovny zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví pojistné uhradil či nikoli. K uvedené skutkové a právní otázce se žalobce v podané žalobě nijak nevyjadřuje, nezpochybňuje ani výši vyměřeného pojistného, ani stanoveného penále. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že orgány zdravotní pojišťovny zjistily dluh na pojistném, které měl žalobce jako zaměstnavatel odvést za svého zaměstnance. Současně byla zjištěna časová prodleva, zakládající oprávnění vyměřit penále.

Z žalobcem namítaného nálezu Ústavního soudu nevyplývá, že by došlo k úhradě pojistného na zdravotní pojištění, ani z něho nevyplývá, že zde nebyly dány důvody pro vyměření penále. Skutečnosti, které žalobce z nálezu Ústavního soudu dovozuje, z tohoto rozhodnutí Ústavního soudu nevyplývají.

K tvrzení žalobce, že právní prostředky přicházející v úvahu až po ekonomické likvidaci subjektu, jsou zjevně nemístné, je nutno konstatovat, že v této části je žaloba na hranici srozumitelnosti. V daném případě šlo o vyměření pojistného na zdravotní pojištění a o vyměření penále za prodlevu s jeho úhradou. Otázka tvrzené ekonomické likvidace je při rozhodování o těchto skutečnostech právně nevýznamná, protože to není hlediskem, kterým by se při rozhodování měly správní orgány povinnost řídit. Proto soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Na základě výše uvedeného postupoval soud podle ustanovení § 78 odst.7 s.ř.s. a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal a neuplatnil. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21.května 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu